

Památná volyňská výročí

Naši krajané nezapomínají na významné události ve svých dějinách. Organizují velká celostátní nebo regionální krajaně setkání s oslavným programem u příležitosti významných výročí. Letos k nim patří 50.vyročí založení SČzV a podepsání smlouvy mezi ČSR a SSSR o reemigraci volyňských Čechů. V příštím roce pak 50. výročí vlastního předsídlení a 80. výročí bitvy u Zborova.

SCZVP

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/96
ročník 6

PŘÍKLAD INICIATIVY NAŠICH KRAJANŮ V PÉČI O ČESKÉ HRBITOVY NA VOLYNI

Učastnil jsem se výroční členské schůze jednoho z našich největších regionů v Litovně. V návaznosti na můj projev, kde jsem se mj. také stručně zmínil o vzniku krajaně skupiny v rámci SČVP, která si dala za úkol pečovat o české památky na Volyni včetně zejména žalostného stavu našich hřbitovů vystoupil J. Pančíf, původem z Volkova. Informoval všechny přítomné o své iniciativě a hlavně o své zkušenosti v péči o český hřbitov v rodné obci. Jeho projev měl výraznou odezvu. Požádal jsem ho proto, aby mi obsah svého projevů urychleně zaslal, jelikož si zasílám širší publicitu. Již zveřejnění ve Zpravodaji. Za několik dní jsem obdržel jeho text, který zveřejňujeme v následujícím článku.

V. Duřek

Český hřbitov - chloubou Volkovských

V roce 1994 jsem se účastnil s několika svými příbuznými zájezdu na Volyn. Naším přáním bylo podívat se především do Volkova a Rohožna. Po mnohých komplikacích a obtížích jsme se nakonec v těchto obcích ocitli. Mohli jsme zde však pobýt jen 3 hodiny. Všechno tedy muselo probíhat velice rychle. Jen na krátkou chvíli jsme zašli i na český hřbitov ve Volkově. Byl to smutný pohled. Všude narostla náletová křoviska, některá byla značně silná, košťatá a vysoká. Místy hřbitov vypadal jako prales, většina hrobů se nedala zjevit. Myslí si, že tento nehezký pohled je asi na všech českých hřbitovech na Volyni včetně Českého Malína. Při odchodu jsem byl přesvědčen, že v tomto žalostném stavu zůstane hřbitov už navždy. Bylo nám všem jasné, že úprava by si vyžádala velkou náročnou práci.

Po návratu domů jsem začal nad celou situací přemýšlet. Uzářila ve mně myšlenka zorganizovat v r. 1995 podobný zájezd, jehož by se zúčastnil větší počet krajanů především z Volkova, Rohožna a přilehlých osad. S některými krajaney jsem začal prodiskutovat a dala se do práce. Sehnal jsem četné adresy - v celkovém množství 2601 našich krajanů. Všech jsem odeslal pozvánky na připravovaný zájezd a netrpělivě čekal na velký počet přihlášek. Obával jsem se, že do jednoho autobusu se záměrně nevejdou. Mé očekávání se však nesplnilo, na zájezd se přihlásilo pouze 20 osob. Zájezd se však uskutečnil a to k 125. výročí založení českého Volkova a k 80. výročí ukončení 2. světové války. Autobus však musela M. Pánková doplnit jinými krajaney.

Tento skupinový zájezd jsem písemně oznámil předsedovi ukrajinského Volkova.

Cesta probíhala uspokojivě. Sřastně jsme všichni došli. Již na návsi jsme byli očekáváni samotným panem "holovou selá". Uvítal nás s úsměvem a sdělil nám ihned u autobusu, že máji pro nás připravený program na celý den. Nejprve nás však poprosil, abychom z autobusu vystoupili a zašli k němu na úřad. Následovalo velké telefonování: "už přiječali-li, tak tak, už te tu". Seběhlo se za krátkou dobu hodně místních občanů k našemu uvítání, které vyznělo velmi hezky.

Poté následovala návštěva "cerkvy", kde nás očekával batůška. Byla to další dojemná a milá chvíle. Potom se jelo na hřbitov. Již při prvním pohledu jsme nevěřili vlastním očím. Bylo slyšet slova úžasu "tak oni tu vyčistili!". Ten zanedbaný a zarostlý hřbitov byl k našemu přejízdů dokonale upraven. Byl to ten nejkrásnější pohled a nejpříjemnější zážitek z celého zájezdu.

Položili jsme věnce a zapálili svíčky na hrobech. Pak se sloužila panchyda za padlé ve druhé světové válce a za všechny mrtvé, políbené na tomto hřbitově. Panchydy se zúčastnilo mnoho Ukrajinců i z okolních vesnic. Krásně zněla bohoslužba pod širým nebem a uchatné se nesly tóny ukrajinských bohoslužebních písní. Bylo vidět, jak zpívající vydávají ze sebe vše, snad proto, "so přiječali Čechy", nejvíce se však významal tak se svým mohutným basem.

Jen pomalu jsme opouštěli hřbitov a odjížděli ke školní jídelně. Před ní nás očekávala skupina mladých lidí, která nás uvítala chlebem a solí. V jídelně pak následovala kulturní vložka. Tito mladí lidé zpívali a hráli krásné ukrajinské písně. Přednášeli též básně věnované všem, kteří bojovali ve zbraní v ruce proti Němcům. Byl to rovněž dojemný a silný zážitek. Nejedno oko zaslzelo.

Pak začala pohostění. Zúčastnili se ho všichni vedoucí činitelé včetně panů holovy sela, batůšky a dalších vážených občanů Volkovky. Po obědě se znovu začalo zpívat, k známým ukrajinským písním se přidávali i naši krajané. Při tomto příjemném posezení, popovídání a vzpomínání jsem zaslechl tuto větu: "Sihodni u nas svjato". Když jsem se zeptal já, bylo mi řečeno "so Čechy přiječali!".

Již tam jsem začal uvážovat o tom, kdo dal podnět k všemu tomu co bylo pro nás ve Volkově připravováno. Nemohl jsem se ani mnoho namáhat. Zije tam totiž velká přítelkyně volkovských Čechů, Olja Kornjuk. Je to učitelka a už v r. 1973 zorganizovala skupinu dětí vyšších tříd a s nimi začala upravovat český hřbitov. Jak dalece se jí to tenkrát poda-

řilo, nevím. Jsem pevně přesvědčen, že to byla opět Olja, kdo dal podnět k dnešní úpravě hřbitova. Konečně mi to někteří ukrajínští občané potvrdili. Nejprve šla s bratrem Michalem na hřbitov a několik dní tam pracovali sami. Pak se k nim přidali další ukrajínští občané. Nynější vzhled hřbitova se pak stal věcí téměř celé obce.

Po tak krásné prožitím dne se nám ani nechtelo z Volkova odjíždět. Přesvědčili jsme se, že jsme zde zanechali výraznou českou stopu, že na nás místní lidé nerzapomněli, že vzpomínají v dobrém a budou pošetili, když k nim zase přijdou.

Jsem přesvědčen, že podobným způsobem mohou i občané z jiných českých obcí pečovat o své starosté a zanedbané hřbitovy. Není to zcela snadná, je však schůdná. Rozhodne-li se další skupina našich krajanů následovat náš příklad, pak doporučujeme bezpodmínečně navázat nejdříve kontakt s vedením bývalých českých obcí na Volyni, oznámít jim svůj přejíždě, vysvětlit jeho cíl a smysl. Jsem přesvědčen, že by byla podobným způsobem přijata jako skupina naše. Po přijetí bude nutno upřesnit podrobnosti podle situace v té které obci. Vše bude záviset na dobré vůli místních občanů, zvláště pak na holovovi, batůškově a učitelce. Když se právě tyto osoby k prosbě bývalých českých občanů přikloní, pak je téměř vyhráno. Je nutno počítat i s určitým, byť nevelkým, peněžním ohnosem pro některého z místních občanů, aby trvale dlouhodobě zajišťoval údržbu takto dobrovolně upraveného hřbitova.

Váženi krajané, připadně další rady a dotazy jak v podobných případech postupovat, ochotně zodpovím všem zájemcům ústně nebo písemně. Nakonec Vám chci říci - neobtěžte se podobné iniciativy, aspoň to zkusť!

J. Pančíf, Okružní 884, 410 02 Lovosice

Dostov.

Co chci říci závěrem? Za iniciativu a ziskávanou zkušenost uvedenou v tomto článku je nutno krajanu Pančífovi poděkovat a vyzvat další krajaney k následování podobných činit. Bude to jistě obtížné, nelehký úkol, avšak je splnitelný aspoň u některých obcí (zejména větších), kde je předpoklad, že se najdou ještě schopní, mladší, fyzicky i psychicky výkonní krajané, ochotní organizovat podobné zájezdy a to i s případným počátečním pracovním zapojením na hřbitově. Byl by to příklad místním občanům. Mohli by je takto vyprovokovat podobně jako to udělala učitelka Olja, nebo povzbudit k dokončení započatého díla. Věřím, že by to stálo za pokus, nebo raději za další pokusy. Vždyť ještě nejme tak staří, aby se mezi námi nenasi obzvláště a odvádní organizovatí podobného způsobu péče o další české hřbitovy na Volyni.

Jsem si samozřejmě vědomi, že zásadnějším řešením by měly přilákat do naší země dohoda České a Ukrajinské republiky. Ta však nemusí být v dohledné době podepsána a bude mít, pokud k ní vůbec dojde, také své obtíže a problémy, třeba v reciproční péči o ukrajinské hřbitovy v ČR. Naši morální povinnosti je každopádem usilovat o zlepšení žalostného, nedůstojného stavu našich hřbitovů na Volyni všemi možnými způsoby. Každou iniciativu v tomto směru je nutné uvítat a ještě jednou Volvkovým předekům za jejich příklad.

V. D.

Moje setkáni s volyňskými krajinami v Kanadě

Po komunikacích psaných v 1948 jsem s bratrem Josefem, který sloužil v zapadlém oddělení z CSR z politických důvodů do exilu. Měli jsme adresy našich krajanů žijících v Kanadě a po příchodu do americké zóny v Německu jsme jim napsali. Já jsem měl adresu pana Jaroslava a bratra adresu pana Jaroslava Krymla.

Napsal jsem dopis Škrabalovým, a oni s ihned začali starat o můj příjezd do Kanady. Stejně tak tomu bylo s mým bratrem a Krymlyovými. V té době jsem měla příjemný envyprázdný čas na farmách, v lese a v dolech. A to ještě mluvil podepsat smlouvu jen na jeden rok. Já jsem měl to štěstí, že mě Škrabalovi na farmě neprořebávali - pozvání byla z jejich strany jen velká láskavost a pomoc.

V Německu jsem byl 10 měsíců v uprchlickém táboře Murnau, jéžně od Mnichova. Ten byl zářez v kasárnách "Spencer Kaserne". S pomocí nášeho krajanu Jaroslava Zádlerčeka, který tam přijel zařadit tábor z Regenburgu (Regen), jsem se s bratrem docela pěkný byl. Po ubytování jsme se pomalu začali seznamovat se životem v tomto prostředí. Především nás zajímaly kurzy angličtiny. Byli mezi nimi profesori z univerzity, kteří nás tento jazyk učili. Náš vzoroval profesor z americké letecké školy univerzity v Brně. Vyniklý pedagog a velice slušný člověk, který znal asi 10 řečí. Emigroval do Austrálie, kam byla emigrace nejzásní - brali každého. Pomáhal je, že jediným z emigrantů v táboře byli konzulát. Když byl konzulát, tak konzul, ten se ho zeptal, jaké má povolání. On odpověděl, že konzulární konzul se tomu podobá, a požádal ho, aby mu něco předvedl. Konzulník začal na stůl vsádit kulčičky a za chvíli konzul řekl: "Tě dost". Inimě mu poslepal doklady a zvolal: "Ty se tam neztrácejte".

Život v táboře byl - hlavně pro nás svobodně - vyborný i když jídla někdy nebylo. Rád na nás vzpomínám, bylo to jako pěkná dovolená. Měli jsme tam také profesora geologie, v němž jsme chodili na výlety do Alp. Náš sokolská a skautská organizace pořádaly rovněž různé kulturní podniky. Také nám byly promítány filmy o zemích, do nichž směřovala emigrace. To vše bylo nás velmi ponoučící. Samozřejmě jsme neměli učebnici, takže jsem se naučil z ojezdům. V červenci jsem dostal předvolání ke kanadskému konzulátu v Mnichově. Byl jsem u něj a rovněž na prohlídce u lékaře. Vše dopadlo dobře. Jelikož jsem si psal deník, zřítěl, že to bylo právě 25. srpna 1948 jsem nastoupil na táboře toho ubohého v seznamu ožijících.

V Mnichově jsem se sekal také s kupičovským krajanem B. Mezeským, který byl původně v Kyjevě, avšak za války se přestěhoval do Kápčova. Tam jsem krajanem zůstal a našel jsem si práci. Pozval mě na švestkové knedlíky, a přestože jeho manželka byla Ruska, uměla je vyroběti. Potom na cestách do Ameriky jsme ho vždy navštěvovali. Ted se ale musím vrátit ke své cestě do Kanady. Ted jsem jsem v Bremerhavenu nastoupil na loď "General Omar Bundy". Byla to jedna z lodí postavených pro přepravu americké armády při invazi. Na loď jsem byl přidělen k policii. Když jsem to zůstal, měl ale v kanceláři hlavního důstojníka, která měla dvě funkce přidělena. Při plavbě jsem se sekal s jedním volyňským Čechem z Kamence Podolského, se kterým jsem si mělo státo o čem povídat.

Dne 5. října v 3 hodín ráno jsme vpluli do kanadského přístavu Halifax. Toto místo bylo naše poslední zastávka. Bylo to pro nás neuvěřitelná radost, že jsme šťastně dorazili do Kanady. Potom následovaly vyzkoušení různých formalit, dostali jsme jízdenky na vlak a také nějaké peníze. Po obědě jsme odešli na celnici, kde jsme dostali svéji cigarety, tabák a některé papíry.

V 19.30 hod. jsme odjeli vlakem směrem Montreal a pak North Bay a Sudbury. Sledoval jsem novou krajinu. Domy se mi zdály malé, ale u nás bylo něco jiného. Všude jsme se objevovali jsme krajané, kteří byli jen skály a krovky a kolem spousta jezer. Ve vlaku jsme se seznámili s jedním párem židovského původu, který pocházel z Rovna.

Vzpomínal na to, že když Čech jel přes Rovno, tak se koně a chomouy jen blesky.

Moje konečné stanoviště se blížila - byl jím Winnipeg. Celý rozechvělý jsem žil v očekávání setkání s mými milými krajinami. Čekali na mne pan Škrabal a jeho žena Klápa. Po obědě jsme odjeli na jejich farmu v Riverville, asi 10 km od Winnipegu. Bylo to opravdu nezapomenutelné setkání - pořádk je v mne v paměti. Pani Škrabalová byla pozorná hostitelka a pořádk se mě ptala, zda nemám hlá. Jejich dcera Jitka byla provdaná za krajanu Jerryho Klápu. Ted mě šel volyňský původ, avšak žijící v Texasu. Měli dvě malé holčičky, které mluvily velmi pěkně češty.

Druhý den byla neděle a navíc kanadský svátek Thanksgiving Day - Den děkujících. Ted den byl pro mne rovněž nezapomenutelný. Je Škrabalovým se sjelo mnoho volyňských krajanů, a řed nebrala konšel. Musel jsem jim vyprávět o válce a o všem, co jsme na Volyni v té hrozné době zažili.

Jestliže teď po tolika letech patří má velká dík v první řadě rodině Škrabalových a Klapových a dále rodině Krymlůvých, která pomohla mému bratrovi. Také bych rád jmenoval rodiny Kopačkových, Chitupova, Kostílových, Repkova, Vondruškových, Kanašů a Gajů. Kanašův manžel a Bedřicha Opolečenských, Freda Mulka a Emanuela Novotného. Ti všichni pomohli výrazně mým volyňským emigrantům. Nevím přesně, kolika lidem bylo to další naše krajane pomohli, avšak bylo jejich oporou a příležitostí, aby se v těchto zemích usadili. Dnes už nikdo z nich není z výjimkou Slávky a Jerryho Klapových, s nimiž udržuji stále osobní vztahy.

Všichni naši krajané v Kanadě žijí za války. Část je teď po tolika letech vstoupila do armády a napomáhá k vítězství. Někteří se stali předšedoy oddělek jako např. Jaroslav Rejzek, bratr Spencera a učitele J. V. Rejzky, a Bedřich Opolečenský. Někteří volyňští Češi zde absolvovali letecký výcvik a byli vždy u nás krajané. Jediným kanadským Němci krajané se přihlásili do československé armády v Anglii.

V Kanadě máme oddělek Čsl. obce legionářské v exilu. Náš tajemník Josef Hynek se za války rovněž absolvoval šel armádu, ale v Kanadě se ho neuvolnila s tím, že takové lidé, jako je on, byli zapotřebí zde. Vojeusku službu prodlávil v CSR před příjezdem do Kanady v r. 1938, a za války civitil kanadské vojáky.

V Čsl. části legionářské nás bylo volyňských několik i V. Mazánek, J. Hyněk, J. Nesvadba, já a můj bratr. Jejím dlouholetým předšedoy byl Vladimír Dufek, který zemřel před dvěma lety. Já jsem převezl jeho ostatky do vlasti a zúčastnil se jeho pohřbu. Já a můj bratr jsme také byli u jeho seřazení a pohřbu a měl smutčení proslout. Bratr Josef zemřel před 6 lety.

Je nás v Kanadě stále méně a pomalu si nemám o Volyni s jím povzpomínat. V této obrovské zemi jsou volyňští lidé zastoupeni. A když jsem se nyní stal vedoucím zahraničního regionu Sdružení, budu se snažit tyto své krajané vyhledat. A už jsem jejich několik získal za členy Sdružení. Každému záručkou, že Sdružení má existovat. Každé jiné takto proto, že se musíme bránit svému existenci. Nesmíme dopustit, aby se opakovala taková neohrůžnost, jako byl např. onen člunek v Lounských novinách, kde se uvádělo, že naši volyňští vrazilí sušené těmce. Náš nikoho neuvěřitelné. Někdy do vlasti přiletí, avšak tam nás volyňský mmoha vřede našich lidí - a proto si vůči životu svého i jindy.

Mnuluť rok jsem se zúčastnil zájezdu do rodného Kápčova s cestovní kanceláří PANEST. Na tento zájezd jsem měl nezapomenutelné vzpomínky. Šlo o cestu upomínat děkují paní Pánkové za její péči o nás. Je důstojné, že při každém zájezdu se vypravra pokloni malinkým medvedíkům.

Na zájez při našem Sdružení, aby sílilo a aby se volyňští lidé navzájem přiblížili i ti, co zatím jsou stranou. Jako Volyňskí můžeme být u svého příjvid hrdí. V citině jsme poctivou prací vybudovali kus české vlasti, přičemž Vám s klidným svědomím můžeme říct, že v zahraničí nemáme nikdy tak dobře organizovanou českou menšinu, jako jsme byli na Volyni.

Přeji našemu Sdružení a všem volyňským krajanům ve vlasti i v citině mnoho zdaru!

Váš Jitka (Jaroslav) Kytl,
vedoucí americko-kanadského regionu

Vernisáž výstavy v Novém Jičíně

Po hojně navštěveném vernisáž výstavě v Šumperku a tichém, smrodném zážení v Bruntále se dne 16. 4. 1996 konala slavnostní vernisáž našu putovní výstavě OSUDY ČECHŮ Z VOLYNĚ v Žerotinském zámku v Novém Jičíně.

Ve vystavění sále okresního vlastivědného

muzea ji zahájili zástupky editelie muzea PhDr. S. Dvořákovi. Kulturní program se zasložený děl u pvečekého z hudebního souboru ŠKRÁVÁNEK ze ZŠ Suchbátův O., vedeného ředitelkou školy paní Brázduovou. Představily svůj sbahý repertoár, zazpívaly a zahrály téměř desítku skladek tak kvalitně, jak snad ani většina účastníků neočekávala. Na to paděšat poslouchat v zaplněné vystavní síni pak vyslechno promluvu o sbírce volyňských památek v Národním muzeu, o přípravě i smyslu výstavy. Přednesl ji Dr. St. Slávik z Národního muzea. Po něm vzpomenu sláka na Volyni předšedoy Sdružení a nakonec hovoril i jeho první mistopředseda, V. Dubec.

Výstava v Novém Jičíně je instalována v klidném prostředí, v prostorné, klenuté vystavní síni zámku. Zase si tu, tak jak se už stálo tradici, pamětníci rádi vzpomínají na dobu více než předšedati léta, na místa, která důvěrně zná. Tu už se ale vernisáž proměnila ve společenské setkání. Opravdu velkorysým způsobem jej zajistili členové výboru Severomoravského regionu pod vedením předsedy Dr. V. Samce. Byli tu všichni účastníci slavnostního zážení, zástupci městského úřadu i předšedatvile obecních úřadů z blízkých obcí, kde mají volyňští krajané významné zastoupení. Hosté si pochůzňovali na volyňské končičky a kolkoch - připravily a napěklý je ochotně volyňské ženy - a na dobrém morávkem vinu, o které se postaral jejich muž.

Milé přátelské setkání ukončil Dr. Samec. Poděkova všem, organizátorem za přípravu výstavy i pohostině, účastníkům za zdání průběh vernisáže. Dík ovšem zcela jistě patří hlavně jemu. Byl vzorným a příjemným hostitelem.

Výstava: kde, kdy, jak

PO OSMAČETI ...

Zpráva o výstavě v Šumperku jste si už přečetli ve čtvrté části Zpravodaje, nazvali ji tom paní Bilková a Jonová. Nezbývá mi než opakovat: Ze to zastavení bylo po všech stránkách úspěšné. Příhodná vystavní síň, nebyvale navštěvené zážení, přátelské setkání po vernisáž. To nám, muzejníkům, umožnilo rovněž užitéčné končičky. V srpnu 1996 já vystava v Šumperku končila, ji žhlehlo 1131 zájemců. Nezbývá tedy, než jen napásoat to, co na výstavě chybělo, co nebylo nikde připomenuto. Výstavu mohl zpodobit také vzácný prapor oceanských námořníků z roku 1936. Očerněti, zájez v Medlově na Unicornu, jej vvenoval do sbírek Národního muzea, připojili kronikářskou stat o dějinách Českých Ozečan a těšili se, že prapor již v Šumperku uvídl na čestném místě. Nevěděl. Děraře jsem si zklamánil. Ale až to poměry ve vystavní síni dovolí, a to opravdu není vždy, stane se odeboun výstavou. Zatím nezbývá než pana A. Sedláčka, pana V. Kačerova, pana M. Zahradníka a jejich přátele z Medlově jmenovat jako příkladné spolupracovníky při doplnování sbírky. Děkujeme jim, jako všem, kteří přicházejí ze svými malými i většími dárky, be nichž by volyňská sbírka v Národním muzeu nebyla tím, čím už se stává - souborem památek a doklady, který nikdo nemůže přehlédnout.

Pro volyňské ženy mělo v Bruntále místo i příliš místa. Poděkujeme šumperkům muzeu, radi jej doporučíme k návštěvě. Podle zvuku připomeneme adresu obřadné paní Vlasty Soukupové, tel. 064702/12 (vovlat jen v práci), o které každý volyňský krajan jistě najde pomoc a radu, bude-li jí někdy potřebovat.

PO devatenácti ...

Romantický bruntánský zámek byl devatenáctým místem, kde se naše výstava zastavila. Zahájili jsme ji zde 19. 3. 1996 skromnou, domácíou vernisáž. Ke které se všeli místní příznivci, pořadatelé muzea, Někdy již mělo v Bruntále místo i příliš místa. Poděkujeme šumperkům muzeu, radi jej doporučíme k návštěvě. Podle zvuku připomeneme adresu obřadné paní Vlasty Soukupové, tel. 064702/12 (vovlat jen v práci), o které každý volyňský krajan jistě najde pomoc a radu, bude-li jí někdy potřebovat.

žlosti, uvážívat o tom, co pro úspěch výstavy znamená dobrá propagace. Vůle tam, kde najdeme ochotné spolupráci veškerých účastníků, zejména třeba jen jediného jeho člena, která se výstava octne na výsluní zájmu. Přicházejte nejen volýšit, měli návštěvníky jsou i jejich sousedé. Jsou así osloveni propagací pořadatele, o tom není pochyb, ale těch, kteří přicházejí na pozvání volýšů, nebývá neméně.

Bolněž nezbyvá než si posteskout, že o muzeum o jeho program - obecně - nemají někdy velký zájem právě ti, se kterými bychom se tu chtěli setkávat. Účítací kniha není i sice morávkou sbírkám. Milovníci zámečkových expozic by návštěvou neměli být zklamáni.

PO DVACÁTĚ...

O výstavě v Novém Jičíně **mnoho psát nebude. To již přede mnou učinil Prof. Dupek. Zdárním jen, jak má dne před zahájením výstavy při vstupu do výstavního sálu muzeum překvapit návštěvníky exponáty, připravených tu ve dvou vitrínách. Novojičtí na nás nečekali a o exponáty, dopřívější putovní výstavu, se postarali sami. Čechi věří. Ze budeme mít možnost věštinu z těchto věcí dostat dříve nebo později, než se vyčerpá obsah národního muzea. **Práce Dr. Samce, pana Dučba** a všech ostatních byla vidět všude. Pozvali hoše na vernisáž, postarali se o skvělé pohostění. Dobře se zapasť **Nový Jičín do krádejších dějin výstavy? Nejen proto, že její začátek zastavil jubileum, ale protože Zdá tu ještě zaznamenání i rekordní návštěvnost, to uvědomte až po 26. květnu, kdy se výstava vypraví na cestě do Olomouce.****

A tradiční doporučení na závěr? Při cestě se mnou Morava vyhledá nově založené Novohéřské Jičiny a když zde již výstava nebude. Můžete projit pěkným, podlouhým obklopeným náměstím, můžete vidět muzeum v bývalém Zerotinském zámku i zříceninu hradu Starý Jičín, na kopci, tři kilometry za městským klaustrům předcházející ke klášteři.

Kontakty: Nový Jičín, region ŠCVP, MVDr. V. Samec, K. Čapka 11, 741 00 Nový Jičín

Pozvánka do Nového Malína

ŠCVP, region Šumperk, Váš zde je na příteli vzpomínku 53. výročí vypálení Českého Malína na Volyně. Po dohodě s organizátory, která začíná v 9.30 hod., bude následovat přátelské setkání členů regionu Šumperk a hostů z ostatních regionů. Setkání se bude konat v sobotu dne 13. 7. 1996 ve 12 hod. v sokolovně v Novém Malíně u Šumperka. Zájemci o setkání necht' pošlou do 30. 6. 1996 vložku na úhradu celodenního pohostění ve výši 150 Kč na jednorázovou účastníka na adresu: **Alena Kubelová, 788 13 Vlkýřovice č. 113.**

Vzpomínka na domov v Martintovce

Náše rodina se lišila od ostatních tím, že jsme byli troje dětí dvou matek i dvou otců. Tím jsme byli zcela vyjimeční. Přesto mezi námi rodiče zůstávalo zádné rozdíly. Ze všech nás zůstalo už jen pět - jako nejmladší a je mi 63 let. Bylo nás, pravda, hodně, ale nikdy jsme nepoznali hlad nebo týraní, jak je tomu mnohde v rozvrácených rodinách. Nási měli hospodářství a tátek měl velké plány s budováním pro dvacet osobitnou rodinu. Postavili s maminkou 2 domy, 2 mlýny, chemieci, vybudovali zahradu, tak aby nám nic nechybělo. Ale starosti bylo pořád dost. Některé děti se provdaly na Volyně, 2 bratři byli na Sibíři 4 roky, jeden bratr šel do Svobodové armády. Všichni se šťastně vrátili a emigrovali jsme do vlasti.

Mi rodiče zachránili pětinočního židovského chlapce - měl jsem říkat, že je náš bratr, kdyby se někdo ptal. V Martintovce, mezi všichni pohromědná a nikdo nás neudal - jít bychom byli všichni zahrnuli. Před dvěma lety ten náš odchovanec přijel z Izraele, dptala se na nás a bylo to krásné shledání. Už tu byl dvakrát. Mízi mě jen, že v Martintovce byla u nás dobrá možnost zvěřovat se a také jsme po večerech hráli s kamarádkami na harmoniku - samozřejmě bez not - a zpívaly.

Když jsem po 48 letech navštívila znovu Martintovku, jsem jsem, že mi srdce pukalo životm nad dvacetistí našimi věcmi.

Rádi vzpomínáme na staré časy a rádi proto čteme Zpravodaj, protože nám je přibližuje.

L. Bašková

Krajané v Bělorusku

V 3. čísle Zpravodaj ŠCVP byla otištěna zajímavá vzpomínka Ing. S. Širce na Čechy z Běloruska Leonida Protivajského, který spolu s volýšskými Čechy bojoval za druhé světové války proti fašismu. Čechi v Bělorusku, vzáhlém k jejich nevelkému počtu, postupně začínají být známi z oficiální informace. Avšak je známo, že v rámci nedávné vládní humanitární akce předsídlilo do Čech nejen Čech z Ukrajiny, ale také z Běloruska. V roce 1993 přišli do Běloruska (Čechi a jejich rodinných příslušníků běloruské hranice a státní hranice), kteří se usídlili v Mimoni (okr. Česká Lipa) a v obci Zdechovice (okr. Pardubice), kde žijí také dva bratři Protivajští (jak se teď jmenují) a sestra zemanova, Leonida a rodninám.

Pracovníci Ústavu pro etnografii a folkloristiku Akademie věd v Praze již od 50. let provádějí etnografické výzkumy u volýšských Čechů v pohraničí a nyní věnují svou pozornost také předsídlěncům z Ukrajiny, Běloruska, a Kazachstánu. Předsídlenci z Běloruska přijeli z území severovýchodní od Volyně, převážně z Mozyru. Jelška a obkuli. Avšak je jejich vyprávění se vyskytují i další lokality jako Krasnyj Příšček, Holovčiči, Šanuky aj. Většinou jde o předsídlence z Běloruska (včetně Marie Křišťánová, která se narodila v Holovčičích (obec jižně od Mozyru), kde se nacházela větší česká komunita, čítající několik desítek rodin. Podle V. Ambrože tam žijí mnozí z volýšů. V minulosti stádně Slavostava Horvát (viz jeho články "Cti a Slováci a jejich vzájemné vztahy" a "Náše zahraniční, 1922) a z Čech se usídlili stěhovalí někdy kolem roku 1855.

Výskyt skupinového českého osídlení na území dnešního Běloruska spoádá do 2. února 1917, kdy s nárskím Rusko došlo roku 1861 ke zrušení nevolnictví a k zintenzivnění ruské kolonizační politiky. Avšak zatímco vstětěloveci Čechů nabylo ve Volýšské gubernii masovějšího charakteru, v souvisejícím Bělorusku se jednalo spíše o menší skupiny. Archívem doložená skupiny vstětělovců jejich kolonizací (19. rodní) v tu gubernii je z let 1867-1870, a to v Rečickém újezdě, v obcích Horochovce a Volčja Hora, kdy byla pro v obkácených zdičkách, domů, hospodářství a odměn popládaná za přidělenou půdu vzhledem k jejich chudobě a hospodářským poměrům. Podle výsledků setřání lidí v SSSR v roce 1926 bylo v Minské ASSR 650 Čechů. V Pozspolově seznámou osob působících v Bělorusku, kteří osídlili došle apod. vstětělovců, kteří, Praha 1925) měli 770 osobami nalezené však jen asi šest, které působily v Minsku. Gometu aj.

Kaž zjisti dr. I. Karaščenko z Etnografického institutu Akademie věd Běloruska v Minsku, při setřání vstětělovců v SSSR v letech 1929 se zastane národnosti v Bělorusku přihlásili 252 osob. Avšak již započarý etnografický výzkum ukazuje na jejich faktický vyšší výskyt a v některých případech i na migraci volýšů Čechů v minulosti mezi Volýšskou a Běloruskou gubernií.

Při našem pohybu v Minsku v roce 1995 byla navázána spolupráce s běloruskými etnografy, se kterými se budeme snažit rekonstruovat dějiny osídlení této malé minority, její způsob života i kulturní proces adaptace po předsídlenci.

Z našich dosavadních poznatků vyplývá, že nyníšší předsídlenci z Čechů jak z Ukrajiny, tak i z Běloruska jsou lidé nejen příjmi, komunikativní, ale také přizpůsobiví i když; budování nové společnosti v souvisejícím podmínkách není bezproblémové. **Nada Valášková, ČSAV**

Volýšským matkám...

V květnu se slavil Den matek a já bych při té příležitosti chtěl vzpomínat na naše volýšské mamky, hrdnky prae a vychovy, které si musely umět poradit v každé situaci. Pochopitelné že jako Kupčuková budu vzpomínat především na tu kupčukovskou, která se dostala do Ameriky.

Válka byla velké utrpení, ale zvlášť těžce dolehala na ženy a matky. Osaceni bylo málo, mydlo se těžce šánělo, ale přece jsme nachodili otrhání a spinaví, oury to zvládně někdy zadržily, aby nich všichni v bezpečí. Do každé války, každá z nich vyzpovzvala své svemy. Nejtěžší chvíle nastaly v minulém válece, kdy se fronta zastavila asi 7 km za Kupčukovou. V dubnu narukovali dobrovolně všichni dospělí a někteří i nedospělí mužů a devět žen šlo s nimi armády. Každý z nich jedním den padl na všechny strany do rodní vlasti. Odtělovaní voškové nemělym dělostřelcivem bylo na denním pořádku. Během dne četlivce opouštěli, nebo se ukrývali v krytech. Ale mělo to také následky. Když se Sovětská zmýnila o mládeži Turjska rozbombardovali Kupčuk, neměly v mnoha případech kdo vyvstít dobytek, a tím uhořel. Nebo ho pachtýli zastupující vojáci a více ho nikdo neviděl.

Zkáza pokračovala a přišla evakuace. Kupčuk

měl být evakuován do Kolek, hnizda UPA, Matky a starci rozhoždi jinak. Pojedeme do Lucka k našim krajanům! A tak se také stalo. Většina z nich jela vlastními povozy, ale konečně už nebýval jejich - dostali všichni od Sovětů vyřazení. Jak je přijíat krajanem, vzpomíná paní Marie Birbaumová. Přijeli jsme do Teremna. Na návsi už nás čekali. Nási vzali Vokračkové! Byli jsme tři - já, maminka a malý Jaroušek a k životu se již láskali nenarozený... Babička byla vlnitá, byla porodní bába, a když viděla, že jsem v jiném stavu, měla obrovskou radost. Při ruce mědoch rodinám na svět malému kupčukovskému Čechovi, paní Vokračková nám pomáhala seč mohta. V dobrem na mě vzpomínám a upřímně jí děkuji.

Konečně byla přední fronta a my se vraceli domů. Je pravda, že ty konež už vpadali jinak a velmi krajanů také byla vidět. Mnoho lidí si vezlo pár slepiček, prasátko apod. Ta cesta ztěl byla zase plná nebezpečí. Přesávalo se po etapách u krajanů. Teba v Kozně u Machuči. Jak jsme vylézali rodnou obec! Ale to, co jsme našli, se vymklo jakýmoli předstávám. Za 4 měsíce hospodářství vojáků, pro něž všechno bylo buržoazie, bylo všechno v hrozném stavu. V mnoha případech někdy zprvu ani na čem spát. To, co jsme zakopali, bylo vytrženo a čerstvé.

Alc v maminky, jste se dlouho nerozhledily. Dědové dali dobrohody hrabice, naklepali kopy, připravili pluh a v jstě musely vyrazit. Vracely jste se z pole do krajnosti vyčerpane a jidlo na tu dtrnu nebývá takové, když je mělo být. Jelikož nebýla zeleňa, nebývali vitamíny, začaly děti umřít. A k dorvění všeho se objevily vředy. Hněsi si vyždáali první obitel. Zeměla paní Julie Kaňková a její dcera Marie Ledvinová, roz. Tichá. Po té zůstali dva siroťci, asi sedmiletá Bohumila a několikaměstní Jaroslav. Ještě nás došlo, nezapomenoutí teleár Nemeoslavka, která byla vlnitá. "Bůd se mezi vami najdou státnice a pojedou do Lucka pro lěk, nebo vyumřeť vás vesnice!" Přihlásily se hned dvě: Marie Kozliková roz. Zítina a Karolina Ledvinová roz. Vejvortová. Paní Kozliková měla malou dcerušku Lidušku. Maminka měla vlnitá Babička a dvídnou měla na vojně "ženy" si my, dcery, dcery vyrostly a staly se leti do Lucka z Kupčukova nebýl úkol lehký. Jelc se už 50 km územím, kde sovětská vláda byla jen ve měslech. Na nenovké vládě banderovci a bandité. "Hlovové" z jednotlivých obcí byli v rajonech a když se objevily v jstě, měli vládnout. Mnozí většinou o svou holovu bořili. A tuady měli jet naše hrdnky. Jely. A jak prožděly vesnicemi, vidly nezvězřivé pohledy. Poled vypleščený žijí Čechi, posbují a obléceni každě poznal. Ze jsou to kosky. Ještě obléčení, ale jak se jely, tak se jim dalo, že z klouin u česty se vymořili ukrajiny vyrostli a s klíkem "stítie" chytily konež za ohlávky. Ale nebyla by to dobrá máňa, aby si nedovedla poradit. Vstala, švihla do koni a ještě stábla tu kluky sešvihat. Čekali, že po nich budou strítat, ale nestřelili. Jakmile se dostaly na silnici Kovel-šček, jely se citlivě bezpečnější. Do Lucka šťastně dojely, kluky nakoupily a při velké ostrážitosti dojde dojetí i domů. Kolika lidem svým činem asi zachránily život!

Tento článek jsem napsal, aby jejich čin nebyl zapomenut.

Paní Kozliková jestě žije a i když má zdravotní potíže, je to stále dobrá máňa. Babička Ledvinová odpovídá na maštávkém hrbitově. Přejme jí, aby ti naše česká země, kterou totil milovala, byla lehkou.

Václav Vrt, Mařtšov

Dopis krajanům z Kupčukova

Vážení krajané, blíží se a i když má zdravotní stav, aby konečně přišel světlo na dlouho odkládaná křivka naši rodiny. Havně, že jste na m před dvacátým časem také přišli nějakou finanční částkou. Už jste také vřepoděbné dostali dopis z objednaným listkem a snad jste si kromku už objednali. Přesto by Vás mohly zajímat tyto informace:

1. Na kronice uslovně pracuje náš krajan, prof. Václav Zidlický.

2. Jeho právní sleduje asi dvacet dalších krajanů, z nichž někteří odvedli už velký kus práce. Za všechny bych ráda jmenovala paní Jitku Ryšarovou, Svatopluka, jejíž zástupou už máme dva další věštní krajané, pana Václava Kyta a paní Ludmílu Frnkatovou (Kozliková).

3. Kronika bude moci vyjit díky štědrému finančnímu příspěvku našeho milého krajana, pana Jaroslava Kyta z Kaničova.

4. Kroniku nám slibila vstříknout paní Petra

Daubnerová, vnučka paní Libuše Nehasilové, roz. Hálové z Kupčova.

Děkujeme také všem krajanům, kteří do kroniky poslali své vzpomínky, fotografie a různé dobové dokumenty, zvláště panu Janu Jelinekovi, panu Václavu Vrlovi, paní Marii Repáňové (Kozlíkové) a dalším. Pokud by někdo z Vás měl doma nějaké zajímavé fotografie, listiny nebo cokoli, co by mohlo kroniku oživit, budeme Vám vděční a samozřejmě vše v pořádku vrátíme. A pokud jste dosud neodeslali svou objednávku a máte o kroniku zájem, objednejte si ji, prosíme, co nejdříve na adresu: Marie Rysavá, Nákładní 359, 438 01 Zatec. Je to důležité kvůli počtu výtisků.

Odpovědnost za to, že kronika v pořádku a včas vyjde, převzala a srdečně Vás zdraví
Dr. Miloslava Žáková-Legnerová,
Karlova 4, 110 00 Praha 1

Naši Jubilanti

Region Cheb

Dne 28. 3. se dožil překrásného výročí 85 let člen našeho regionu p. Alexandr Klouček, rodák z Bludova. Do dalších let hodně pevněho zdraví, spokojenosti a dobré pohody jménem chebského regionu přeji

Ludmila Mácová a Lydie Ollmannová

Region Karlovy Vary

Pan Dimitrij Sedláček, nar. v Chersonu, bytem V Ostrově n. Ohři se 19. 5. dožil 80 let. Bojoval v 1. čs. armádním sboru v SSSR, 3. tankový prapor 1. tank. brigády. Vyznamenan mnohými medailami, je zasloužilý bojovník první řádu 1. a 2. st., držitel osvědčení podle zákona č. 255/44 Sb.

Pi. Ráisa Saponovná nar. ve Straklově bytem v K. Varech se dožívá 26,5. 80 let. Pan Jaroslav Koneček z M. Zubovství, bytem v Chodově, se dožil 1. 5. 65 let. P. Vladimír Rajchert z Kvasilova bytem v K. Varech se dožívá 17. 6. 90 let. P. Rostislav Mílec z Novin Českých bytem v K. Varech se dožívá 26. 6. 55 let. P. Vlastimil Chalupníček z Kežmaroku bytem v Sokolově se dožívá 15. 6. 65 let. P. František Chalupník ze Slavutče, bytem v Sokolově se dožívá 29. 6. 70 let. P. Mikuláš Šerutík z Kvasilova, bytem v K. Varech se dožívá 16. 6. 80 let. P. Fedor Pištel z M. Zubovství, bytem v Lokti se dožil 7. 4. 70 let.

Všem jubilantům za krajany reg. K. Vary přeji k narozeninám zdraví, štěstí, dobrou pohodu a spokojenost. Zvláště blahopřání 80letým a p. Vladimíru Rajchertovi ke krásné devadesátce!

Věra Pelcová
V prosinci 1995 oslavila p. Olga Dražďáková 85. narozeniny. Pochází z Omeletšiny o. Rovno, nyní v Červené Vodě o. Usti n. O. Hodně štěstí, zdraví a osobní pohody do dalších let přeje

deera Ludmila a syn Vladimír s rodinami
Paní Věra Kosková, manželka ředitelky České matiční školy ve Zdobnově se 6. 6. dožívá krásných 89 roků. Je členkou SČVP a nyní bytem v Jablonci n. Nisou.

Do dalších spokojených let hodně životní pohody a pevného zdraví přeji a mile vzpomínají za žaky této školy: I. Kačerová a H. Trončíková z Chomutova, M. Pánková, V. Kašparová a A. Martišková ze Zatece.

Region Chomutov

1. 6. se dožívá 80 let p. Vladimír Hrdlička, býv. příslušník vých. armády z Hnidavy u Lucka, bytem v Kadani. Do dalších let mu pře-

jeme hodně zdraví a spokojenosti. Za region Chomutov

Jiřina Kačerová a Alexandr Hloušek

Region Mohelnice

Pi. Antonie Pešová z Hrušvice, nyní bytem Mohelnice, se dožívá 1. 6. 65 let. Pi. Antonie Pallova, roz. Štátná z Hrušvice, bytem Lonic, oslaví 21. 6. krásného věku 89 let.

Do dalších let hodně zdraví, štěstí a spokojenosti přeje jménem mohelnického regionu
Emilie Jarmarová

Naše řady opustili...

28. 5. uplyne 5 let od úmrtí p. Evžena Kodejšky, bývalého člena SČVP z Chomutova, příslušníka zahr. východní armády.

Vzpomíná manželka i dcery s rodinami a za region Chomutov se připojuje

J. Kačerová a A. Hloušek

S hlubokým žalem v srdci oznamujeme s krajanými a přáteli, že zemřel p. Josef Anďrle z Dědové hory, bytem v K. Varech-Bouhaticích ve věku 83 let. Za druhé světové války bojoval v námořnictvu sov. armády, posléze v 6. sboru gen. L. Svobody v SSSR. Účastní se boji u Dukly, osvobození Slovenska a Moravy, byl držitelem četných bojových vyznamenání. S drahým zesnulým jsme se rozloučili 29. 4. 96 v krematoriu v K. Varech.

Za zarmoucenou rodinu manželka

Věra Andrlíková-Nosková

Upřímnou soustrast za krajany Karlovarského regionu projevuje
Věra Pelcová

Po delší nemoci zemřel dne 16. 4. v věku 74 let náš krajan Evžen Silný, člen Ústředního výboru SČVP a předseda regionu Frýdlan-Liberec. Patřil k aktivním a iniciativním členům našeho Sdružení, byl velkým bojovníkem za jeho jednotu. Je to pro všechny z nás citelná ztráta. Rodné tímto vyslovujeme upřímnou, hlubokou soustrast.

Výbor SČVP

Dne 22. 3. 1996 zemřel ve věku nedožitých 82 let p. Josef Brázda z Klášterce n. Ohři. Narodil se v Kupčově u Klatov se vrátil se Svobodovou armádou do vlasti svých předků.

Jméno pozůstalých

manželka a dcery s rodinami

Severomoravský region

Dne 15. 4. 1996 zemřela nečekané ve věku 63 let pl. Blažena Minarčíková z Krnova rodem z Matěšína na Volyni, nás dlouholetá členka. Pozůstalým tímto vyjadřujeme upřímnou soustrast.

Za Severomoravský region

Václav Dubec a Vladimír Samec

DARY

došlé na konto SDRUŽENÍ

Frie Václav, Vיקtířovské - 400 Kč. JUDr. Dagmar Nysgrínová, Praha - 100 Kč. Josef Slanina, Lanškroun - 100 Kč. Božena Bajcová, Praha - 50 Kč. pl. Bartoňová, Rapotín - 100 Kč. Marie Michajlovičová, Kadaň - 50 Kč. Josef Zajíček, Plesná - 250 Kč. Miroslava Krejcarová, Tršnice p. Třeboň - 50 Kč. Ing. Václav Vegricht, Bystřice p. Hostýnem - 500 Kč. Emilie Nováková, Nučice - 200 Kč. Anna Kodejšková, Chomutov - 50 Kč. pl. Petříčková, Brno - 300 Kč. Anna Kouřilová-Dědková,

Bílany - 100 Kč. Vladimír Hrdlička, Chrástany - 250 Kč. Miroslava Vychuková, Všechny - 50 Kč. Helena Nováková, Dolní Bousov - 50 Kč. Josef Mařátko, Starý Plzenec - 20 Kč. Vladimír Hlaváč, Zdrň n. Sázaou - 20 Kč. Mikuláš Liščina, Rapotín - 100 Kč. Region K. Vary - manžel. Jarošovi, Ostrov n. Ohři - 100 Kč. Josef Tvrdý, Ostrov n. Ohři - 50 Kč. Region Zatec - Emilie Hasiková, Zatec - 100 Kč. Jiřina Zetková, Zatec - 60 Kč. Emilie Oberajťová, Zatec - 150 Kč. Dale pl. Ondrová zaslala částku 2000 Kč, která byla vybrána při příležitosti 50. výročí osvobození v Zati v březnu minulého roku. A ještě 500 Kč od nejmenovaných dárců. Region Brno - ze svého setkáni dne 13. dubna v Brně zaslali částku 3020 Kč dle seznamu: Nicová Jaromira - 300 Kč, Niče Jan - 300 Kč, manželé Bryxovi - 200 Kč, manželé Hruškoví - 200 Kč, manželé Šnajderovi - 200 Kč, Ing. Fros Vladimír - 200 Kč, Šrámek Vladimír - 200 Kč, Stelmušek Václav - 200 Kč, Ing. Vacek Jiří - 200 Kč, Věra Bělíková - 100 Kč, Jaitnerová Eleonora - 100 Kč, Zahradková Olga - 100 Kč, Bureš Jiří - 100 Kč, Rudolf Václav - 100 Kč, Kučerová Nataša - 50 Kč, Kořínková Věra - 50 Kč, Vacek Vladimír - 50 Kč, Reichrt Miroslav - 50 Kč, Beneš Alois - 20 Kč, Poláková Ludmila z Malešovic - 100 Kč, Hrubá Emilie z Malešovic - 100 Kč, Kulich Josef, Vyskoc 50 Kč, a nejmenovaní dárci - 250 Kč - celkem za brněnský region 3020 Kč zaslal vedoucí regionu J. Kučera.

Severomoravský region na tiskový fond: Loukota Václav, Šenov u. N. Jičina - 100 Kč, Rudolfová Antonie, tamtéž - 100 Kč, Vaněčková Marie, Stachovice - 100 Kč. Pi. Nečasová předal V. Dubec.

Všem dárcům děkujeme!

Opravy: v čísle 3 chybně uvedeno Jiří Knop - Olomouc - 200 Kč, mělo být správně Stanislav Knop. Dale Marie Hlavčíková, Velké Losiny - 100 Kč měla být správně Marie Hlavčíková, Slavná Junobna, Velké Losiny - 100 Kč. Správně Slavná Junová, Marie Bilková, Úsov - 200 Kč měla být správně Marie a Emil Doležalovi, Úsov - 200 Kč. Leontín Rě z Vernifovic upřesnit dar 100 Kč v č. 3 na tiskový fond.

Pan Václav Hrdlička z Teplic, rodák z Brajmana, inspirován, nedávnou zdražilou kořennou sbírkou v Zati, věnoval 15.000 Kč na vydávání Zpravodaje. Za tento velkorysý dar ze srdce děkujeme!

A ještě důležité upozornění: Prosíme zahraniční dárci, kteří posílají své dary šekem, aby vyplňovali na jméno p. hospodářky Nečasové, jinak máme problémy s jejich propáčením!

A prosba redaktory: Neposílejte své články doporučené - dojdou i normální poštou a mě velmi ztěžuje časté docházení na poštu - dik za porozumění.

Dary na potřeby regionu:

Severomoravský region:

Ing. Václav Vegricht - Bystřice p. H. - 500 Kč, Břeň Miroslav, Kocleřov - 100 Kč a Haráková Evženie, Charita Moravec - 200 Kč. Za dary děkuje
V. Dubec

Region Karlovy Vary:

Manželé Jančovi - 100 Kč, Tvrdý Josef - 50 Kč.
Za dary děkuje
Věra Pelcová

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. Číslo konta: 7054454-018/0000 Dary měly být posílány i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8. Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit pouze po obdržení účetního dokladu!!! Krajane! Neposílejte v žádném případě peníze dary na adresu redaktory! Díky za pochopení. Zakládají tiskající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se tiskající zasílajte výhradně matřičkám na adresu: Ing. Jiří Hofman, 140 00 Praha 4, Lounských 8, tel.: 42 65 44

Tiráž Zpravodaj - Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň článků odpovídají jejich autoři. Vychází jako občanský šedifredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevýzdačné rukopisy se nevracjí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p., odštěpným závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8.8. 1995. Toto číslo vyšlo 22. května 1996.